

การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ

The Development of Speaking English for Communication Ability of Grade 7
Students Using Task-Based Learning with Role Playing Activities

เจียรสิรา คงนาวัง^{1*} และ ปริณ ทนชัยบุตร²

Tiansira Kongnawang^{1*} and Prin Tanunchabutra²

¹นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Master of Education Program in Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Khon Kaen University

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Assistant Professor, Curriculum and Instruction Program, Faculty of Education, Khon Kaen University

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยให้นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ของนักเรียนทั้งหมด และ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้อง 1/4 โรงเรียนนาหนองพุ่มวิทยา อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 30 จำนวน 40 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ 21101) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 10 แผน แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นแบบทดสอบแบ่งออกเป็น 2 ตอน จำนวน 11 ข้อ และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 25 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

1) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ มีคะแนนเฉลี่ย 58.23 คะแนน จากคะแนนเต็ม 75 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 77.63 และมีจำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์ 31 คน จากนักเรียนทั้งหมด 40 คน คิดเป็นร้อยละ 77.50 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.59

คำสำคัญ: ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, ความพึงพอใจของนักเรียน, การจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ

*Corresponding author. Mobile: +66 (0) 8 8571 7371

Email address : tiansira1231@gmail.com

Abstract

The objectives of this research were to study 1) to study the development of grade 7 students' speaking English for communication ability using Task-Based Learning with Role Playing Activities to gain their ability score in speaking English for communication ability averagely not less than 70% and the number of students passing the standard not less than 70% of the total numbers; and 2) to study the students' satisfaction using Task-Based Learning with Role Playing Activities. The target group consists of 40 Grade 7 students at Nanongthumwittaya School, Secondary Educational Service Area Office 30. The instruments used in the study included 1) 10 English lesson plans based on Task-Based Learning with Role Playing Activities 2) The English speaking test which consisted of two parts 11 items and 3) The satisfaction test 25 items. The data collected were analyzed by arithmetic mean, standard deviation, and percentage.

The research result found:

- 1) The students made a mean score of 77.63% on Speaking English for Communication Ability and 31 students (77.50%) passed the criterion of 70% which were higher than the prescribed criterion.
- 2) Most of the students' satisfaction of using Task-Based Learning with Role Playing Activities was rated at the highest level. ($\bar{X}$ = 4.59)

Keywords: Speaking English for Communication Ability, Students' Satisfaction, Task-Based Learning with Role Playing Activities

บทนำ

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษถือเป็นพื้นฐานที่สามารถพัฒนาต่อไปยังทักษะอื่นๆ ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังมีบทบาทสำคัญและมีอิทธิพลต่อการสร้างความสัมพันธ์ ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนและโลก นานาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ที่นับวันได้รับการพัฒนาเพิ่มขึ้น จึงทำให้ภาษาอังกฤษมีความจำเป็นต่อการใช้ชีวิตร่วมกันของพลโลก (สถาบันภาษาอังกฤษ, 2553) การจัดการศึกษาของประเทศไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในรายวิชาภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) นั้น พบว่ายังคงไม่ประสบผลสำเร็จมากเท่าใดนัก ซึ่งจะเห็นได้จากผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้พื้นฐาน (O-NET) ของรายวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คือ 30.62 และระดับชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 6 คือ 24.98 (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ องค์การมหาชน, 2558)

นอกจากนี้สภาพปัญหาของการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนนาหนองพุ่มวิทยา พบว่า มีผลสัมฤทธิ์ค่อนข้างต่ำ จากข้อมูลรายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้พื้นฐาน (O-NET) พบว่า ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ย 27.08 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ย 19.34 ซึ่งต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ [องค์การมหาชน], 2558) ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนของผู้วิจัยเอง พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนาหนองพุ่มวิทยา ที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานขาดความมั่นใจและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยนักเรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถพูดสื่อความหมายและเข้าใจความหมายของผู้คนที่สนทนาได้ จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้จัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐาน

ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ เข้ามาช่วยแก้ปัญหาดังกล่าว เพื่อให้ นักเรียน ได้พัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของตนอย่างเต็มที่ตามศักยภาพ

การจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐาน เป็นการเรียนรู้ภาษาโดยใช้งานปฏิบัติเป็นสื่อกลาง ผู้เรียนจะต้องเข้าใจขั้นตอนของการปฏิบัติงาน โดยแต่ละขั้นตอนกิจกรรมจะช่วยจูงใจ ทำทนายผู้เรียนให้ปฏิบัติงานจนบรรลุเป็นชิ้นงาน ขณะปฏิบัติงาน ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระ (Willis, 1996) และมีการเน้นเรื่องความหมายมากกว่าความถูกต้อง งานปฏิบัตินี้จะช่วยให้ผู้เรียนทำงานเป็นระบบ รู้วิธีแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการปฏิบัติงาน และทำงานร่วมกับผู้อื่นได้

กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นเครื่องมือและวิธีการอย่างหนึ่งที่ใช้ในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในเรื่องที่เรียน โดยผู้สอนสร้างสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติขึ้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามที่ตนคิดว่าควรจะเป็น และถือเอาการแสดงออกทั้งทางความรู้และพฤติกรรมของผู้แสดงมาเป็นหัวข้ออภิปรายในการเรียนรู้ (ทิตนา แวมมณี, 2545) ดังนั้น การสอนด้วยวิธีการสอนแบบการแสดงบทบาทสมมติจะช่วยให้ผู้เรียนได้เข้าใจเรื่องราวได้ดียิ่งขึ้น เพราะผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างแท้จริง

การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนาหนองพุ่มวิทยา และรูปแบบแนวทางการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้นักเรียนมีความสามารถทางภาษาอังกฤษในทางที่ดีขึ้นและต่อยอดสู่การพัฒนาตนเองทางด้านการสื่อสาร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยให้นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ของนักเรียนทั้งหมด

2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยนี้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลองขั้นต้น มีการวัดผลหนึ่งครั้ง คือ การวัดผลหลังการทดลอง เปรียบเทียบคะแนนกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ของนักเรียนทั้งหมด

2. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้อง 1/4 โรงเรียนนาหนองพุ่มวิทยา อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดชัยภูมิ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เขต 30 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 4 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

3.2 ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้

4. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย

4.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติ เป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ หน่วยการเรียนรู้ School Days จำนวน 10 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นการสอบสัมภาษณ์เพื่อประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามจำนวน 10 ข้อ และตอนที่ 2 เป็นการแสดงบทบาทสมมติ ทำการทดสอบหลังการทดลองเสร็จสิ้น

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าระหว่าง 0.67-1.00 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.84 และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.87

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย มีขั้นตอนดังนี้

5.1 ปฐมนิเทศนักเรียนกลุ่มเป้าหมายให้มีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ รวมถึงวิธีการวัดและการประเมินผล เพื่อให้ให้นักเรียนได้ทราบแนวทางในการปฏิบัติ

5.2 ดำเนินการจัดการเรียนการสอนจำนวน 20 ชั่วโมง ตามแผนการจัดการเรียนรู้ ทั้ง 10 แผนการจัดการเรียนรู้

5.3 ครูทำการทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย และนักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

6.1 วิเคราะห์ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน วิเคราะห์ จากคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยใช้สถิติ คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ แล้วนำคะแนนที่ได้ไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ ให้นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ของนักเรียนทั้งหมด

6.2 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียน วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้อง 1/4 โดยนำผลจากการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนมาวิเคราะห์ เพื่อคำนวณหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปและอภิปรายผล

1. สรุปผลการวิจัย

1.1 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ตารางที่ 1 ผลการทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

จำนวนนักเรียน (คน)	คะแนน				ผ่านเกณฑ์	
	เต็ม	เฉลี่ย	S.D.	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
40	75	58.23	10.12	77.63	31	77.50

จากตารางที่ 1 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ มีคะแนนเฉลี่ย 58.23 คะแนน จากคะแนนเต็ม 75 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 77.63 และมีจำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์ 31 คน จากนักเรียนทั้งหมด 40 คน คิดเป็นร้อยละ 77.50 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้

1.2 ความพึงพอใจของนักเรียน

ตารางที่ 2 ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		แปลผล
	เฉลี่ย	S.D.	
ด้านรูปแบบการสอน	4.53	0.67	มากที่สุด
ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้	4.49	0.76	มาก
ด้านสื่อและแหล่งเรียนรู้	4.73	0.50	มากที่สุด
ด้านการวัดและการประเมินผล	4.74	0.62	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	4.59	0.69	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.59 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.69

2. อภิปรายผลการวิจัย

2.1 ผลการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเฉลี่ย 58.23 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 77.63 และมีจำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์ 31 คน คิดเป็นร้อยละ 77.50 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ เป็นเพราะนักเรียนกลุ่มเป้าหมายทุกคนได้รับการฝึกพูดภาษาอังกฤษตามกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติอย่างต่อเนื่องตามแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 10 แผนการจัดการเรียนรู้ รวมเวลา 20 ชั่วโมง จากขั้นตอนทั้ง 3 ขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติพบว่า ขั้นตอนก่อนปฏิบัติงาน (Pre-Task) นักเรียนมีความสนใจต่อกิจกรรมที่ใช้ในการนำเข้าสู่บทเรียนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะกิจกรรมเกมภาพปริศนา กล้องแห่งความลับและเกมลูกปิงปองหรรษา โดยนักเรียนมีส่วนร่วมในการเล่น มีโอกาสพูดและฝึกออกเสียง คำศัพท์จากการเล่นเกมด้วยความสนุกสนาน นักเรียนพยายามออกเสียงคำศัพท์ให้ถูกต้องเพื่อจะได้มีส่วนร่วมในการเล่น ขั้นปฏิบัติงาน (Task Cycle) นักเรียนได้รับมอบหมายงานให้ฝึกพูดบทสนทนาตามสถานการณ์ที่แตกต่างกันที่เป็นสถานการณ์จำลองในชั้นเรียน ซึ่งนักเรียนได้แสดงบทบาทสมมติในชั้นเรียน หน้าชั้นเรียนเป็นคู่ โดยมีการสวมบทบาทที่หลากหลาย และเมื่อทำการแสดงเสร็จนักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการติชม และแสดงความคิดเห็นต่อการแสดงของตนเอง และเพื่อน ทำให้นักเรียนได้รับรู้ข้อดีและข้อบกพร่องของตนเอง เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการแสดงครั้งต่อไปอีกด้วย นักเรียนทำการแสดงบทบาทสมมติ

ด้วยความสนุกสนานและไม่เจินอายเมื่อออกไปทำการแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน เนื่องจากครูไม่มีการตำหนิหากนักเรียนพูดผิด แต่นักเรียนจะได้รับคำแนะนำ หลังจากการแสดงเสร็จสิ้น รูปแบบกิจกรรมการแสดงบทบาทในสถานการณ์ต่างๆ ที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติงานนั้น ช่วยกระตุ้นให้เกิดการพูดสนทนาระหว่างนักเรียน นักเรียนจะนำประสบการณ์ที่ตนเองมีไปแลกเปลี่ยนข้อมูลถามตอบกับเพื่อน เพื่อให้งานที่ได้รับมอบหมายสำเร็จ (Willis, 1996) และชั้นมุ่งเน้นภาษา (Language Focus) นักเรียนเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง หลังผ่านการทำกิจกรรมในชั้นเรียนโดยการทำใบงาน และร่วมสรุปความรู้กับครูเพื่อทบทวนความเข้าใจอีกครั้งหนึ่ง กิจกรรมการทำใบงานเพื่อสรุปและทบทวนความรู้นี้พบว่า นักเรียนสามารถสรุปความรู้หลังเรียนร่วมกับครูได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้เนื่องมาจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอย่างมีเป้าหมายเพื่อสื่อสาร และให้ได้มาซึ่งผลของการปฏิบัติงาน โดยผ่านกระบวนการในแต่ละขั้นตอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกการใช้ภาษาโดยผ่านกระบวนการปฏิบัติงาน เพราะเชื่อว่านักเรียนจะใช้ภาษาอย่างมีเป้าหมาย สนุกสนานกับการใช้ภาษาและมีการจดจำโดยไม่รู้ตัว ซึ่งสอดคล้องกับ Ellis (2003) กล่าวว่า งานปฏิบัติเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาที่เน้นการสื่อความหมาย ซึ่งงานปฏิบัติต้องส่งเสริมผู้เรียนในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยวิธีการปฏิบัติจริง มุ่งเน้นการใช้ภาษาสื่อความหมายในการปฏิบัติงาน นอกจากนี้ กิจกรรมงานปฏิบัติ (Task-based Activities) ที่เน้นการทำกิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมกลุ่ม ช่วยเพิ่มความสะดวกให้ผู้เรียนได้ทราบว่าตนจะนำโครงสร้างนั้นไปใช้ในบริบทการสื่อสารได้อย่างไร จึงนับว่างานปฏิบัติให้โอกาสผู้เรียนในการสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์กัน และเน้นความหมายในบริบทของงานในเวลาเดียวกัน (Fotos, 1993) อีกทั้งครูผู้สอนใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเข้ามาช่วยเสริมและกระตุ้นการมีส่วนร่วมของนักเรียนในการปฏิบัติกิจกรรมและช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในบทเรียนมากขึ้นซึ่งสอดคล้องกับทศนา เขมมณี (2545)

กล่าวว่า บทบาทสมมติเป็นเครื่องมือและวิธีการอย่างหนึ่งที่ใช้ในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในเรื่องที่เรียน โดยผู้สอนสร้างสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติขึ้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามที่ตนคิดว่าควรจะเป็น และถือเอาการแสดงออกทั้งทางความรู้และพฤติกรรมของผู้แสดงมาเป็นหัวข้ออภิปรายในการเรียนรู้ ครูผู้สอนมีการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติกับนักเรียนอย่างต่อเนื่องจำนวน 10 แผนการจัดการเรียนรู้ เวลา 20 ชั่วโมง ทำให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผ่านกิจกรรมบทบาทสมมติอย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนจึงเกิดความกล้าและมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่หลากหลายในบทเรียน

ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จิราพร พวงประดิษฐ์ (2556) ที่ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกลวิธีเสริมต่อ การเรียนรู้พบว่านักเรียนมีคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเฉลี่ยร้อยละ 71.85 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 73.07 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และนักเรียนมีคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองในระดับสูงขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 76.92 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับ นวลปราง เจริญสัจ (2556) ได้ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัย พบว่านักเรียนมีคะแนนผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 100 อีกทั้งยังสอดคล้องกับ Murphy (2003) ได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนที่มีรูปแบบเน้นงานปฏิบัติ เรื่อง การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างงานปฏิบัติกับนักเรียน ผลการศึกษา พบว่า 1) ลักษณะของงานปฏิบัติและวิธีการในการปฏิบัติงานส่งผลให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ทั้ง 3 ด้าน คือ ความถูกต้องของการใช้ภาษา ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและการใช้ภาษาที่มีความซับซ้อน 2) ความแตกต่างของนักเรียนมีผลต่อการปฏิสัมพันธ์กับงานปฏิบัติ และสอดคล้องกับ Colin and Neil (2012) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการ

ใช้งานปฏิบัติเป็นฐานสำหรับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและหลักไวยากรณ์เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนเด็กเล็กในประเทศญี่ปุ่น พบว่านักเรียนมักจะมี ความคุ้นเคยกับการเรียนพูดภาษาในแบบดั้งเดิม มีการพัฒนาทักษะการพูดได้คล่องแคล่วขึ้นเมื่อได้รับการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐาน

2.2 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ พบว่าความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.59 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.69 ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนนั้น การทำให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้ นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะว่าการที่บุคคลจะเรียนรู้หรือมีพัฒนาการและความเจริญงอกงามนั้น บุคคลจะต้องอยู่ในสภาวะความพึงพอใจสุขใจเป็นเบื้องต้น คือ บุคคลจะต้องได้รับการสนใจ ทั้งลักษณะนามธรรมและรูปธรรม ซึ่งแรงจูงใจเป็นหัวใจสำคัญของการเรียนเพราะมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนสูงมาก (Rogers, 1969) เมื่อพิจารณาความพึงพอใจรายข้อพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ นักเรียนมีความพึงพอใจกับเกณฑ์การวัดและการประเมินผล ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.93 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.27 ทั้งนี้เนื่องจากครูผู้สอนมีเกณฑ์การประเมินผลที่ชัดเจน มีการให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินด้วยตนเองและเพื่อนหลังจากการแสดงบทบาทสมมติ อย่างสม่ำเสมอ ทำให้นักเรียนได้รับข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงการพูดในครั้งต่อไป และครูผู้สอนมีการแจ้งให้นักเรียนทราบเกณฑ์การประเมินก่อนการประเมิน ซึ่งสอดคล้องกับ Willis (1996) กล่าวว่า ในส่วนของการประเมินความสามารถในการพูดในทางปฏิบัติงาน เมื่อผู้เรียนมีส่วนร่วมในงานการพูด การประเมินผลหรือการทดสอบจึงต้องเน้นด้านการพูดสนทนาติดต่อสื่อสาร และภาษาที่พบในการปฏิบัติงาน

คือ ภาษาที่เกิดขึ้นทีในขณะทีปฏิบัติงาน (Spontaneous Language) และภาษาทีเตรียมพร้อมเพื่อการนำเสนอหน้าชั้นเรียน (Planned Language) รองลงมาคือ นักเรียนมีความพึงพอใจกับสื่อมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.85 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.36 ทั้งนี้เนื่องมาจากครูผู้สอนมีการใช้สื่อทีหลากหลายและน่าสนใจ สื่อมีความทันสมัยมีความเหมาะสมต่อวัยของนักเรียน และมีจำนวนเพียงพอต่อนักเรียน อีกทั้งสื่อยังช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ Finocchiaro and Brumfit (1983) ทีกล่าวว่า ในการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนควรให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่างๆ กัน มีการเล่นเกมต่างๆ ทางภาษา ให้นักเรียนได้วาททีอภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ และใช้สื่อรวมไปถึงกิจกรรมทีหลากหลายในชั้นเรียน เพื่อให้นักเรียนสนุกสนานกับการเรียนมากขึ้น และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมบทบาทสมมติด้วย เกมลูกปิงปองหรรษาในการนำเข้าสู่บทเรียนในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.18 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.20 ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องมาจากนักเรียนอยู่ในวัยทีชอบเล่นเกมต่างๆ ครูผู้สอนมีการประยุกต์ใช้เกมทีหลากหลายในการจัดการเรียนรู้ โดยกิจกรรมเกมทีนักเรียนชอบมากที่สุดนั้น มีวิธีการเล่นทีไม่ซับซ้อน ใช้เวลาในการเล่นไม่นานและนักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเล่น

ผลการศึกษาความพึงพอใจสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จีราพร ทยากรณ์ (2556) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เรื่อง การบอกทิศทางการท่องเที่ยวในเมืองยะลา โดยใช้ชุดฝึกทักษะและวิธีการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่าชุดฝึกมีประสิทธิภาพที 80/80 เป็นไปตามสมมติฐานคะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดอยู่ในระดับดีและคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจ โดยรวมอยู่ในระดับดีมาก อีกทั้งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จริยา ชำนาญรบ (2553) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทีได้รับการสอนโดยใช้เกม และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนทีมีต่อการสอนโดยใช้เกม ผลการวิจัย พบว่านักเรียนมีคะแนนผ่านเกณฑ์

การทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษร้อยละ 70 คิดเป็นร้อยละ 84.00 และนักเรียนมีความคิดเห็นต่อการสอนโดยใช้เกม โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติสามารถนำไปใช้ ในกิจกรรมการเรียนการสอนได้ทุกรายวิชา โดยเฉพาะกิจกรรมการสะท้อนผลเพื่อให้นักเรียนรู้จุดเด่นและจุดด้อยของตนเอง

1.2 หากนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรม บทบาทสมมติไปใช้ ครูควรให้กำลังใจและคอยให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด เพื่อช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความกล้าและปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้อง

1.3 รูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ ในขั้นก่อนปฏิบัติงาน ขั้นเตรียมการที่ใช้เกมช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้โดยไม่รู้ตัวด้วยความสนุกสนาน ครูควรเลือกใช้เกมทีมีความหลากหลายและนักเรียนได้มีส่วนร่วมทุกคน

1.4 การใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรม บทบาทสมมตินั้น การจัดการเรียนรู้ต้องมีความต่อเนื่องเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้ จึงควรดำเนินการจัดการเรียนรู้อย่างน้อยสัปดาห์ละ 2-4 ชั่วโมง

1.5 การจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติสามารถปรับใช้ในการพัฒนาทักษะอื่นในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ได้แก่ การฟัง การอ่าน และการเขียนได้

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 รูปแบบการวิจัยสามารถปรับใช้เป็นวิจัยเชิงปฏิบัติการสำหรับครูผู้สอนใช้สอนตลอดภาคเรียนได้

2.2 การจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติสามารถนำไปปรับใช้ ในรายวิชาอื่นๆ ได้ เช่น ภาษาไทย เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- จริยา ชำนาญรบ. (2553). **ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาลวัดกลาง จังหวัดขอนแก่น ที่ได้รับการสอนโดยใช้เกม.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- จิราพร พวงประดิษฐ์. (2556). **การศึกษาความสามารถ ในการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นใน ตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับ การจัดการเรียนรู้โดยใช้งานปฏิบัติ เป็นฐานร่วม กับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้.** วิทยานิพนธ์ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและ การสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- จิราพร ทยากรณ์. (2556). **รายงานผลการพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เรื่อง การบอกทิศทาง การท่องเที่ยวในเมืองยะลา โดยใช้ชุดฝึกทักษะ และวิธีการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 5 (บ้านตลาดเก่า) เทศบาลนครยะลา จังหวัดยะลา.** ค้นเมื่อ 6 เมษายน 2559, จาก <http://www.thaigoodview.com/node/>
- ทศนา แคมมณี. (2545). **การใช้บทบาทสมมติในการ เรียนการสอน.** *วารสารครุศาสตร์*, 6(2), 41-48.
- นวลปราง เจริญสัจ. (2556). **การพัฒนาทักษะการ พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาเพื่อการสื่อสาร.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษา ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). **แนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษชั้น มัธยมศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษา ขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551.** กรุงเทพฯ: ศุภสภา.

- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). (2558). **คำสถิติพื้นฐานของคะแนนการสอบ O-NET.** ค้นเมื่อ 10 มิถุนายน 2559, จาก <http://www.niets.or.th/>
- Colin, J. T., & Neil, T. M. (2012). **Task-Based Learning for Communication and Grammar Use.** Retrieved April 30, 2016, from http://www.camtesol.org/Download/LEiA_Vol3_Iss2_2012/LEiA_V3_I2_04_Thompson_Millington_Task_Based_Learning_Factors_for_Communication_and_Grammar_Use.pdf
- Ellis, R. (2003). **Task-based language learning and teaching.** Oxford: Oxford University Press.
- Finocchiaro, M., & Brumfit, C. (1983). **The Functional-Notional Approach: From Theory to Practice.** New York: Oxford University Press.
- Fotos, S. S. (1993). **Consciousness Raising and Noticing through Focus on Form: Grammar Task Performance versus Formal Instruction.** *Applied Linguistics*, 14(4), 385-407.
- Murphy, M. (2003). **Task-based learning: the interaction between tasks and learners.** *ELT Journal*, 57(4), 352-360.
- Rogers, C. R. (1969). **Freedom to learn.** Columbus: Charles E. Merrill Publishing.
- Willis, J. (1996). **A framework for task-based learning.** London: Longman.